

Kultaisten Kirjan kansa

”Lue kirjamme niinkuin on tarkoitettu,
ja sen tarkoituksen määrätä itse saan.”
Moni sanoi näin mestari armoitettu,
heidän oppia koskaan ei tarvinnutkaan.

Onhan oppineen hallussa Jumalan sana:
heille kunnian sen paha maailma toi.
Pienen kuultava hiljaa on matalampana,
olkoon vaiti myös Hän joka maailman loi.

Tätä Isä on kuunnellut.
Isä on huudellut.
Lapsensa lumotut loittonevat.

Täällä paljon on niitä,
joille totuus ei riitä,
kun he tahtovat viisailta kuulostaa.
Kirjan Kultaisten kansa
luopuen kirjastansa,
kenet luulee se voivansa vakuuttaa
vielä seuraamaan kirjansa Jumalaa?

Jos ei lakimme ymmärrä mieltä miehen,
laki mieliksi miestemme pian käännetään.
Näin on murtanut suurempi pienten mielen,
toki itse myös iskunsa kärsiessään.

Silti murrettu herramme kuulee siellä,
missä kirjansa ehdoitta aueta saa.
Kantaa rampaa ja heikkoa sillä tiellä,
mitä parempi uskalla ei aloittaa.

Koska Isä on kuunnellut,
ristillä huudellut.
Paimenten piiskaamat paranevat.

Täällä paljon on niitä,
joille totuus ei riitä,
kun he tahtovat viisailta kuulostaa.
Kirjan Kultaisten kansa
luopuen kirjastansa,
kenet luulee se voivansa vakuuttaa
vielä seuraamaan kirjansa Jumalaa?

Täällä silti on niitä,
joille totuutta riitä,
pelkkä tahko ei. Viisaat ne kuulla saa:
Kirjan Kultaisten verran
saitte sanoja Herran,
ken ne kuulee, sen voin aina vakuuttaa
vielä seuraamaan kirjansa Jumalaa.